TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. gegužės 23 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Prieglobsčio politika – Papildoma apsauga – Direktyva 2011/95/ES – 19 straipsnis – Papildomos apsaugos statuso panaikinimas – Su faktinėmis aplinkybėmis susijusi administracijos klaida“

Byloje C-720/17

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) 2017 m. gruodžio 14 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2017 m. gruodžio 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Mohammed Bilali

prieš

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan, teisėjai C. Lycourgos (pranešėjas), E. Juhász, M. Ilešič ir I. Jarukaitis,

generalinis advokatas Y. Bot,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– M. Bilali, atstovaujamo advokatės N. Lorenz,

– Austrijos vyriausybės, atstovaujamos G. Hesse,

– Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Z. Fehér, G. Koós ir G. Tornyai,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. H. S. Gijzen ir M. K. Bulterman,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos R. Fadoju, padedamos baristerio D. Blundell,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Condou-Durande ir S. Grünheid,

susipažinęs su 2019 m. sausio 24 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 19 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Mohammed Bilali ir *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federalinė imigracijos ir prieglobsčio tarnyba, Austrija) ginčą dėl papildomos apsaugos statuso panaikinimo M. Bilali.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

3 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašyta Konvencija dėl pabėgėlių statuso (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 tomas, p. 137, Nr. 2545 (1954)) įsigaliojo 1954 m. balandžio 22 d. Ji buvo papildyta ir pakeista 1967 m. sausio 31 d. Niujorke priimtu Protokolu dėl pabėgėlių statuso, įsigaliojusiu 1967 m. spalio 4 d. (toliau – Ženevos konvencija).

4 Šios konvencijos 1 straipsnio A skirsnyje apibrėžus sąvoką „pabėgėlis“, C skirsnyje nustatyta:

„Ši Konvencija netaikoma asmeniui, atitinkančiam A skirsnio sąlygas, jeigu jis:

1) savanoriškai vėl pasinaudojo šalies, kurios pilietis jis yra, gynyba arba

2) netekęs pilietybės, tą pačią vėl savanoriškai įgijo, arba

3) įgijo naują pilietybę ir naudojasi tos šalies, kurios pilietis jis dabar yra, gynyba, arba

4) savanoriškai vėl įsikūrė šalyje, kurią buvo palikęs arba už kurios ribų jis buvo bijodamas būti persekiojamas, arba

5) daugiau nebegali atsisakyti naudotis šalies, kurios pilietis jis yra, gynyba, nes jau nėra aplinkybių, dėl kurių jis buvo pripažintas pabėgėliu.

   Šio punkto nuostatos netaikomos pabėgėliui, nurodytam šio straipsnio A skirsnio 1 punkte, jeigu jis turi pakankamai argumentų, susijusių su ankstesniu persekiojimu, atsisakyti naudotis šalies, kurios pilietis jis yra, gynyba;

6) kaip pilietybės neturintis asmuo gali grįžti į šalį, kurioje anksčiau buvo jo nuolatinė gyvenamoji vieta, nes nebėra aplinkybių, dėl kurių jis buvo pripažintas pabėgėliu.

Šio punkto nuostatos netaikomos pabėgėliui, nurodytam šio straipsnio A skirsnio 1 punkte, jeigu jis turi pakankamai argumentų, susijusių su ankstesniu persekiojimu, atsisakyti grįžti į šalį, kurioje anksčiau buvo jo nuolatinė gyvenamoji vieta.“

Sąjungos teisė

Direktyva 2011/95

5 Direktyvos 2011/95 3, 8, 9, 12 ir 39 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(3) 1999 m. spalio 15 ir 16 d. savo specialiame posėdyje Tamperėje Europos Vadovų Taryba susitarė įkurti bendrą Europos prieglobsčio sistemą, grindžiamą visišku ir visa apimančiu 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso (toliau – Ženevos konvencija), papildytos 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu (toliau – Protokolas), taikymu, taip patvirtindama negrąžinimo principą ir užtikrindama, kad nė vienas asmuo nebūtų grąžintas atgal ten, kur būtų persekiojamas;

<…>

(8) 2008 m. spalio 15 ir 16 d. priimtame Europos imigracijos ir prieglobsčio pakte Europos Vadovų Taryba pažymėjo, kad tarp valstybių narių tebėra didelių skirtumų, susijusių su apsaugos suteikimu ir tokios apsaugos formomis, ir paragino imtis naujų iniciatyvų, siekiant užbaigti bendros Europos prieglobsčio sistemos kūrimą, kaip numatyta Hagos programoje, ir taip pasiekti, kad būtų teikiama aukštesnio lygio apsauga;

(9) Stokholmo programoje Europos Vadovų Taryba pakartojo įsipareigojimą ne vėliau kaip 2012 m. sukurti bendrą apsaugos ir solidarumo erdvę, grindžiamą bendra prieglobsčio suteikimo procedūra ir asmenų, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, vienodu statusu laikantis [SESV] 78 straipsnyje nustatytos tvarkos;

<…>

(12) pagrindinis šios direktyvos tikslas – užtikrinti, kad valstybės narės taikytų bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, identifikavimo kriterijus, ir užtikrinti, kad tiems asmenims visose valstybėse narėse būtų suteiktos būtiniausios lengvatos;

<…>

(39) atsakant į Stokholmo programos raginimą nustatyti vienodą statusą pabėgėliams ar papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir, išskyrus būtinas ir objektyviai pagrįstas nukrypti leidžiančias nuostatas, papildomos apsaugos statuso gavėjams turėtų būti suteiktos tos pačios teisės ir lengvatos, kuriomis pagal šią direktyvą naudojasi pabėgėliai, ir taikomos tos pačios sąlygos atitikti reikalavimus.“

6 Šios direktyvos 2 straipsnyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) tarptautinė apsauga – pabėgėlio statusas ir papildomos apsaugos statusas, kaip apibrėžta e ir g punktuose;

<…>

f) papildomą apsaugą galintis gauti asmuo – trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kuris negali būti laikomas pabėgėliu, tačiau apie kurį pagrįstai galima manyti, kad jei jis būtų grąžintas į savo kilmės šalį arba – asmens be pilietybės atveju – į šalį, kurioje yra jo ankstesnė įprastinė gyvenamoji vieta, jam kiltų realus pavojus patirti 15 straipsnyje apibrėžtą didelę žalą, kuriam netaikomos 17 straipsnio 1 bei 2 dalys ir kuris negali arba dėl tokio pavojaus nepageidauja naudotis tos šalies apsauga;

g) papildomos apsaugos statusas – valstybės narės pripažinimas, kad trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės yra papildomą apsaugą galintis gauti asmuo;

h) tarptautinės apsaugos prašymas – trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateiktas prašymas dėl valstybės narės apsaugos, kuris, kaip galima suprasti, siekia pabėgėlio statuso arba papildomos apsaugos statuso ir kuris aiškiai neprašo kitokios rūšies apsaugos, kuriai netaikoma ši direktyva ir kurios galima prašyti atskirai;

<…>“

7 Šios direktyvos 3 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės gali nustatyti arba palikti galioti palankesnius reikalavimus, skirtus nustatyti, kuris asmuo gali būti priskiriamas prie pabėgėlio ar papildomą apsaugą galinčio gauti asmens, ir tarptautinės apsaugos pobūdį, jei tie reikalavimai yra suderinami su šia direktyva.“

8 Šios direktyvos 14 straipsnyje „Pabėgėlio statuso panaikinimas, galiojimo nutraukimas ar atsisakymas pratęsti jo galiojimą“ numatyta:

„1. Jei tarptautinės apsaugos prašymas pateiktas po [2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyvos 2004/83/EB dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo pabėgėliams ar asmenims, kuriems reikalinga tarptautinė apsauga, jų statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio būtiniausių standartų (OL L 304, 2004, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 7 t., p. 96)] įsigaliojimo, valstybės narės panaikina, nutraukia ar atsisako pratęsti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pabėgėlio statusą, kurį suteikė [v]yriausybinė, administracinė, teisminė arba pusiau teisminė institucija, jei jis nustoja būti pabėgėliu pagal 11 straipsnį.

2. Nedarydama poveikio pabėgėlio pareigoms pagal 4 straipsnio 1 dalį atskleisti visus susijusius faktus ir pateikti visus jo turimus susijusius dokumentus, pabėgėlio statusą suteikusi valstybė narė, išnagrinėjusi kiekvieną atvejį individualiai, turi įrodyti, kad atitinkamas asmuo nustojo būti arba niekuomet nebuvo pabėgėliu pagal šio straipsnio 1 dalį.

3. Valstybės narės panaikina trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pabėgėlio statusą arba nutraukia ar atsisako pratęsti jo galiojimą, jei po to, kai jam buvo suteiktas pabėgėlio statusas, atitinkama valstybė narė nustatė, kad:

a) jam neturėjo būti suteiktas arba nesuteikiamas pabėgėlio statusas pagal 12 straipsnį;

b) jo neteisingai pateikti arba nutylėti faktai, įskaitant suklastotų dokumentų naudojimą, buvo lemiami suteikiant pabėgėlio statusą.

4. Valstybės narės gali panaikinti statusą, kurį pabėgėliui suteikė [v]yriausybinė, administracinė, teisminė arba pusiau teisminė institucija, arba nutraukti ar atsisakyti pratęsti jo galiojimą, kai:

a) yra rimtų priežasčių laikyti jį keliančiu pavojų valstybės narės, kurioje jis yra, saugumui;

b) jis yra galutiniu teismo sprendimu nuteistas už itin sunkų nusikaltimą ir kelia pavojų tos valstybės narės visuomenei.

5. Susidarius 4 dalyje nurodytoms situacijoms valstybės narės gali nuspręsti nesuteikti pabėgėlio statuso, jei toks sprendimas dar nėra priimtas.

6. Asmenys, kuriems taikoma 4 arba 5 dalis, gali naudotis teisėmis, nustatytomis Ženevos konvencijos 3, 4, 16, 22, 31, 32 ir 33 straipsniuose arba panašiomis į juose nustatytąsias, jei jie yra valstybėje narėje.“

9 Direktyvos 2011/95 V skyriuje „Reikalavimai, taikomi priskyrimui prie papildomą apsaugą galinčių gauti asmenų“, be kitų, yra ir 15 straipsnis „Didelė žala“; jame nustatyta:

„Didelė žala yra:

a) mirties bausmė ar egzekucija arba

b) prašytojo kankinimas, nežmoniškas ar žeminamas elgesys arba baudimas kilmės šalyje, arba

c) rimta ir asmeninė grėsmė civilio gyvybei ar asmeniui, kylanti dėl nesirenkamojo smurto tarptautinio ar vidaus ginkluoto konflikto metu.“

10 Šios direktyvos 16 straipsnyje numatyta:

„1. Trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės nustoja būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu, kai aplinkybės, į kurias atsižvelgus buvo suteiktas papildomos apsaugos statusas, nustoja egzistuoti arba pasikeičia tiek, kad apsauga tampa nereikalinga.

2. Taikydamos 1 dalį, valstybės narės atsižvelgia į tai, ar aplinkybių pasikeitimas yra tokio svarbaus ir ilgalaikio pobūdžio, kad papildomą apsaugą galinčiam gauti asmeniui nebėra realaus didelės žalos pavojaus.

3. 1 dalis netaikoma papildomos apsaugos statuso gavėjui, kuris gali nurodyti privalomas priežastis, atsirandančias dėl anksčiau patirtos didelės žalos, dėl kurių jis atsisako naudotis savo pilietybės valstybės arba – asmens be pilietybės atveju – valstybės, kurioje yra jo ankstesnė gyvenamoji vieta, apsauga.“

11 Šios direktyvos 18 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės suteikia papildomos apsaugos statusą trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, galinčiam gauti papildomą apsaugą pagal II ir V skyrius.“

12 Tos pačios direktyvos 19 straipsnyje „Papildomos apsaugos statuso panaikinimas, galiojimo nutraukimas ar atsisakymas pratęsti galiojimą“ nustatyta:

„1. Jei tarptautinės apsaugos prašymas pateiktas po Direktyvos 2004/83/EB įsigaliojimo, valstybės narės panaikina, nutraukia ar atsisako pratęsti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės papildomos apsaugos statusą, kurį suteikė [v]yriausybinė, administracinė, teisminė arba pusiau teisminė institucija, jei jis nustoja būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu pagal 16 straipsnį.

2. Valstybės narės gali panaikinti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės papildomos apsaugos statusą, kurį suteikė [v]yriausybinė, administracinė, teisminė arba pusiau teisminė institucija, arba nutraukti ar atsisakyti pratęsti jo galiojimą, jei suteikus papildomos apsaugos statusą jam nesuteikiamas [jei suteikus papildomos apsaugos statusą paaiškėja, kad suinteresuotajam asmeniui neturėjo būti suteiktas] papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statusas pagal 17 straipsnio 3 dalį.

3. Valstybės narės panaikina trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės papildomos apsaugos statusą arba nutraukia ar atsisako pratęsti jo galiojimą, jei:

a) jam, suteikus papildomos apsaugos statusą, neturėjo būti suteikiamas arba nesuteikiamas papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statusas pagal 17 straipsnio 1 ir 2 dalis;

b) jo neteisingai pateikti arba nutylėti faktai, įskaitant suklastotų dokumentų naudojimą, buvo lemiami suteikiant papildomos apsaugos statusą.

4. Nedarant poveikio trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pareigai pagal 4 straipsnio 1 dalį atskleisti visus susijusius faktus ir pateikti visus jo turimus susijusius dokumentus, papildomos apsaugos statusą suteikusi valstybė narė, išnagrinėjusi kiekvieną atvejį individualiai, įrodo, kad atitinkamas asmuo nustojo būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu arba jam nesuteikiamas papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statusas pagal šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalis.“

Direktyva 2003/109

13 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyvos 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (OL L 16, 2003, p. 44; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 272), iš dalies pakeistos 2011 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/51/ES (OL L 132, 2011, p. 1) (toliau – Direktyva 2003/109), 4 straipsnio 1a dalyje nustatyta:

„Valstybės narės nesuteikia ilgalaikio gyventojo statuso tarptautinės apsaugos pagrindu, jei tarptautinė apsauga panaikinama, nutraukiama arba atsisakoma ją pratęsti, kaip nustatyta Direktyvos 2004/83/EB 14 straipsnio 3 dalyje ir 19 straipsnio 3 dalyje.“

14 Direktyvos 2003/109 9 straipsnio 3a dalyje, įterptoje Direktyva 2011/51, numatyta:

„Panaikinus, nutraukus arba atsisakius pratęsti tarptautinę apsaugą, laikantis Direktyvos 2004/83/EB 14 straipsnio 3 dalies ir 19 straipsnio 3 dalies, valstybės narės gali panaikinti ilgalaikio gyventojo statusą, jeigu ilgalaikio gyventojo statusas buvo suteiktas tarptautinės apsaugos pagrindu.“

Austrijos teisė

15 Pagrindinėje byloje nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos *Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl* (Federalinis įstatymas dėl prieglobsčio suteikimo, toliau – *AsylG 2005*) 8 straipsnyje numatyta:

„(1) Papildomos apsaugos statusas turi būti suteiktas užsieniečiui:

1. kuris Austrijoje pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, jeigu šis prašymas buvo atmestas, kiek tai susiję su prieglobsčio statuso suteikimu, arba

2. kurio prieglobsčio statusas buvo panaikintas, jeigu užsieniečio grąžinimas ar išsiuntimas į jo kilmės valstybę realiai pažeistų [1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos] 2 straipsnį, [šios konvencijos] 3 straipsnį arba [šios konvencijos] protokolus Nr. 6 arba 13 arba keltų didelę grėsmę jo, kaip civilio asmens, gyvybei ar sveikatai dėl nesirenkamojo smurto tarptautinio ar šalies vidaus konflikto metu.

<…>

(6) Jeigu neįmanoma nustatyti prieglobsčio prašymą pateikusio asmens kilmės valstybės, tarptautinės apsaugos prašymas, kiek jis susijęs su papildomos apsaugos statuso suteikimu, atmetamas. Tokiu atveju priimamas sprendimas grąžinti, jeigu jis nėra neteisėtas pagal [Federalinės imigracijos ir prieglobsčio tarnybos procedūrų įstatymo] 9 straipsnio 1 ir 2 dalis.

<…>“

16 *AsylG 2005* 9 straipsnyje nustatyta:

„(1) Užsieniečiui suteiktas papildomos apsaugos statusas *ex officio* turi būti panaikintas sprendimu, jeigu:

1. nėra arba nebėra tenkinamos papildomos apsaugos statuso suteikimo sąlygos (8 straipsnio 1 dalis);

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

17 2009 m. spalio 27 d. M. Bilali, kuris prisistato kaip asmuo be pilietybės, Austrijoje padavė tarptautinės apsaugos prašymą. 2010 m. kovo 15 d. *Bundesasylamt* (Federalinė prieglobsčio tarnyba, Austrija) šį prašymą atmetė. 2010 m. balandžio 8 d. *Asylgerichtshof* (Prieglobsčio bylų teismas, Austrija) patenkino skundą, pateiktą dėl šio sprendimo atmesti tarptautinės apsaugos prašymą, ir grąžino bylą nagrinėti iš naujo.

18 2010 m. spalio 27 d. sprendimu Federalinė prieglobsčio tarnyba atmetė M. Bilali prieglobsčio prašymą, tačiau pažymėjusi, kad M. Bilali tapatybė nenustatyta ir jis, tikėtina, yra Alžyro pilietis, suteikė jam papildomos apsaugos statusą. Papildomos apsaugos statusas jam buvo suteiktas motyvuojant tuo, kad tuo atveju, jeigu M. Bilali grįžtų į savo šalį, dėl didelio nedarbo, infrastruktūros trūkumo ir nuolatinio nesaugumo Alžyre su juo gali būti nežmoniškai elgiamasi, kaip tai suprantama pagal 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 3 straipsnį.

19 M. Bilali apskundė sprendimą atmesti jo prieglobsčio prašymą *Asylgerichtshof* (Prieglobsčio bylų teismas). Sprendimo dalis dėl papildomos apsaugos suteikimo įsigaliojo.

20 2012 m. liepos 16 d. sprendimu *Asylgerichtshof* (Prieglobsčio bylų teismas) panaikino sprendimą atmesti pareiškėjo pateiktą prieglobsčio prašymą, be kita ko, pažymėjęs, kad dėl pareiškėjo pilietybės buvo išsakytos tik prielaidos.

21 2012 m. spalio 24 d. sprendimu Federalinė prieglobsčio tarnyba dar kartą atmetė M. Bilali pateiktą prieglobsčio prašymą. Be to, *ex officio* panaikintas papildomos apsaugos statusas, kuris jam buvo suteiktas 2010 m. spalio 27 d., ir panaikintas terminuotas leidimas gyventi šalyje, kuris jam buvo suteiktas kaip asmeniui, kuris naudojasi šiuo statusu. Ši tarnyba taip pat atmetė prašymą suteikti papildomos apsaugos statusą, nes, jos nuomone, M. Bilali yra Maroko pilietis, ir, nurodžiusi Maroką kaip paskirties šalį, priėmė sprendimą jį grąžinti.

22 Federalinė prieglobsčio tarnyba konstatavo, kad papildomos apsaugos suteikimo sąlygos niekada nebuvo įvykdytos. Iš Informacijos apie kilmės šalis tarnybos pateikto atsakymo matyti, kad prielaida, jog M. Bilali kilmės šalis yra Alžyras, yra klaidinga ir kad jis galėtų turėti ir Maroko, ir Mauritanijos pilietybę.

23 2016 m. sausio 21 d. sprendimu *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Austrija) iš dalies atmetė M. Bilali skundą dėl 2012 m. spalio 24 d. sprendimo, pirmiausia tiek, kiek jis susijęs su pastarojo sprendimo nuostatomis, kuriomis panaikintas pareiškėjui suteiktas papildomos apsaugos statusas. Tačiau jis panaikino minėto sprendimo nuostatas, kuriomis pareiškėjui buvo nurodyta grįžti į Maroką.

24 Visų pirma dėl M. Bilali pilietybės *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) konstatavo, kad šis asmuo turi dvigubą – Maroko ir Mauritanijos – pilietybę ir kad jis ne kartą yra pareiškęs, jog jo šeima yra iš Maroko. Tačiau papildomos apsaugos statusas jam buvo suteiktas atsižvelgiant į tai, kad jis yra iš Alžyro, todėl, to teismo nuomone, šis statusas, vadovaujantis *AsylG 2005* 9 straipsnio 1 dalimi, siejama su šio įstatymo 8 straipsnio 1 dalimi, jam buvo panaikintas pagrįstai. Be to, tas teismas nusprendė, kad terminuoto leidimo gyventi šalyje panaikinimas yra papildomos apsaugos statuso panaikinimo pasekmė. Jis taip pat nusprendė, kad neįrodyta, jog Maroke M. Bilali grėstų toks didelis pavojus sveikatai ar gyvybei, kad išsiuntimas iš šalies prieštarautų EŽTK 3 straipsniui.

25 Dėl pastarojo sprendimo M. Bilali pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

26 Tas teismas pirmiausia pažymi, kad Federalinė prieglobsčio tarnyba papildomos apsaugos statusą M. Bilali suteikė 2010 m. spalio 27 d. sprendimu motyvuodama tuo, kad jis yra Alžyro pilietis. Jis pažymi, kad tas sprendimas yra įsigaliojęs, tačiau 2012 m. spalio 24 d. sprendimu ši tarnyba panaikino M. Bilali suteiktą papildomos apsaugos statusą motyvuodama faktinėmis aplinkybėmis, kurios paaiškėjo atlikus tyrimą jau po šio statuso suteikimo. Kaip tvirtina prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nė viena aplinkybė nerodo, kad dėl vėlavimo renkant informaciją būtų kaltas M. Bilali. Priešingai, jis ne kartą yra nurodęs, kad neturi Alžyro pilietybės ir yra asmuo be pilietybės. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat pažymi, kad iš jo nagrinėjamo kasacine tvarka apskųsto teismo sprendimo nematyti, kad „teisiškai svarbios aplinkybės“ būtų pasikeitusios po to, kai M. Bilali buvo suteiktas papildomos apsaugos statusas.

27 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) pasirėmė *AsylG 2005* 9 straipsnio 1 dalies 1 punktu, pagal kurį užsieniečiui suteiktas papildomos apsaugos statusas turi būti panaikintas *ex officio*, kai nėra arba nebėra tenkinamos šio statuso suteikimo sąlygos. Kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, jo nagrinėjamoje byloje taikytina šioje nuostatoje numatyta pirmoji alternatyva, t. y. kai sprendimo suteikti statusą dieną nebuvo suteikimo sąlygų. Tas teismas nurodo, kad kai kompetentinga institucija ketina *ex officio* panaikinti šį statusą taikydama šią pirmąją alternatyvą, šioje nuostatoje neskirstoma pagal tai, ar statuso suteikimo sąlygų nėra dėl to, kad prašytojas negali būti saugomas arba kad jam nėra poreikio būti saugomam. Be to, minėtoje nuostatoje nėra apribojimo, pagal kurį vien dėl to, kad statusas buvo įgytas nesąžiningai, sprendimas suteikti tokį statusą gali netekti bet kokios teisinės galios. Todėl paprasta valdžios institucijų klaida taip pat patenka į šios nuostatos taikymo sritį.

28 Vis dėlto minėtas teismas dar pažymi, kad Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 3 dalies b punkte nereglamentuojama atvejo, kai papildomos apsaugos statusas panaikinamas vien dėl to, kad valdžios institucijos gauna naujos informacijos. Iš to būtų galima daryti išvadą, kad šis statusas negalėtų būti panaikintas, jeigu faktinės aplinkybės nepasikeičia, nepaisant valdžios institucijų klaidos dėl faktinės aplinkybės, pateisinančios statuso suteikimą, buvimo, kai šį statusą įgijęs asmuo nėra atsakingas už jokius šioje nuostatoje nurodytus veiksmus.

29 Vis dėlto tas pats teismas pažymi, kad Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog valstybės narės panaikina, nutraukia ar atsisako pratęsti papildomos apsaugos statusą, jeigu atitinkamas asmuo nustoja būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu pagal šios direktyvos 16 straipsnį, t. y. jeigu nustoja egzistuoti šios apsaugos suteikimą pateisinančios aplinkybės. Prašymą priimti prejudicinį

sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad šią formuluotę galima aiškinti taip, jog turimos omenyje aplinkybės, kurios buvo žinomos papildomos apsaugos suteikimo metu, todėl kompetentingų institucijų gauta nauja informacija lemia papildomos apsaugos statuso pasibaigimą.

30 Tokiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Sąjungos teisės nuostatoms, pirmiausia [Direktyvos 2011/95] 19 straipsnio 3 daliai, prieštarauja tokia galimybę panaikinti papildomos apsaugos statusą reglamentuojanti valstybės narės nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią papildomos apsaugos statusas gali būti panaikintas, jeigu pačios statuso suteikimą nulėmusios faktinės aplinkybės nepasikeitė, tačiau pasikeitė atitinkamos institucijos žinios apie jas, o suteikiant papildomos apsaugos statusą nebuvo lemiami nei trečiosios šalies piliečio ar asmens be pilietybės neteisingai pateikti, nei jo nutylėti faktai?“

Dėl prejudicinio klausimo

31 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/95 19 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį valstybei narei draudžiama panaikinti papildomos apsaugos statusą, jeigu ji šį statusą suteikė nepaisydama to, kad jo suteikimo sąlygos neįvykdytos, remdamasi faktais, kurie, kaip vėliau paaiškėjo, yra klaidingi, nors atitinkamam asmeniui negali būti priekaištaujama dėl to, kad suklaidino minėtą valstybę narę šiuo klausimu.

32 Pirmiausia pažymėtina, kad pagrindinėje byloje sprendimas, kuriuo panaikintas papildomos apsaugos statusas, priimtas 2012 m. spalio 24 d., o pagal Direktyvos 2011/95 39 straipsnį šios direktyvos 19 straipsnio perkėlimo terminas yra 2013 m. gruodžio 21 d.

33 Vis dėlto pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės išaiškinimo taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba jeigu Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinas naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (2019 m. kovo 28 d. Sprendimo *Idi*, C-101/18, EU:C:2019:267, 28 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

34 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kasacine tvarka buvo apskųstas 2016 m. sausio 21 d. *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) sprendimas, kuriuo buvo atmestas skundas, pateiktas dėl 2012 m. spalio 24 d. sprendimo dėl papildomos apsaugos statuso panaikinimo. Šiomis aplinkybėmis nėra akivaizdu, kad Direktyvos 2011/95 19 straipsnio aiškinimas neturi jokio ryšio su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme nagrinėjama byla.

35 Atsižvelgiant į tai, pažymėtina, pirma, kad, kadangi Direktyva 2011/95 priimta remiantis visų pirma SESV 78 straipsnio 2 dalies b punktu, ja siekiama, be kita ko, nustatyti vienodą papildomos apsaugos sistemą (šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 88 punktą). Be to, iš minėtos direktyvos 12 konstatuojamosios dalies matyti, kad vienas iš jos pagrindinių tikslų yra užtikrinti, kad valstybės narės taikytų bendrus asmenų, kuriems tikrai reikia tarptautinės apsaugos, identifikavimo kriterijus (2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 37 punktas ir 2019 m. gegužės 14 d. Sprendimo *M ir kt. (Pabėgėlio statuso panaikinimas)*, C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403, 79 punktas).

36 Iš Direktyvos 2011/95 18 straipsnio, siejamo su šios direktyvos 2 straipsnio f punkte pateikta termino „papildomą apsaugą galintis gauti asmuo“ apibrėžtimi ir 2 straipsnio g punkte pateikta termino „papildomos apsaugos statusas“ apibrėžtimi, matyti, kad šioje direktyvoje nurodytas papildomos apsaugos statusas iš esmės turi būti suteikiamas bet kuriam trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, kuriam, jeigu jis būtų grąžintas į savo kilmės šalį arba į šalį, kurioje yra jo įprastinė gyvenamoji vieta, kiltų realus pavojus patirti minėtos direktyvos 15 straipsnyje apibrėžtą didelę žalą (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 47 punktą).

37 Tačiau Direktyvoje 2011/95 nenumatyta papildomos apsaugos statuso suteikti kitiems trečiųjų šalių piliečiams arba asmenims be pilietybės nei tie, kurie paminėti ankstesniame šio sprendimo punkte (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, 48 punktą).

38 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad kompetentinga Austrijos institucija, kuri išnagrinėjo pareiškėjo pagrindinėje byloje pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą, suklydo nustatydama numanomą jo pilietybę. Iš to sprendimo taip pat matyti, kad grąžinimo į kilmės šalį arba į šalį, kurioje yra jo įprastinė gyvenamoji vieta, atveju niekada jam nebuvo kilęs realus pavojus patirti šios direktyvos 15 straipsnyje apibrėžtą didelę žalą.

39 Be to, nors pagal minėtos direktyvos 3 straipsnį valstybėms narėms leidžiama nustatyti arba palikti galioti palankesnius papildomos apsaugos suteikimo kriterijus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodė jokių tokio pobūdžio nacionalinės teisės normų.

40 Direktyvos 2011/95 19 straipsnyje nurodyti atvejai, kuriais valstybės narės gali arba turi panaikinti, nutraukti ar atsisakyti pratęsti papildomos apsaugos statusą.

41 Antra, šiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad, kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, šios direktyvos 19 straipsnio 3 dalies b punkte numatytas papildomos apsaugos statuso netekimas tik jei suinteresuotasis asmuo pateikė neteisingus faktus arba nutylėjo faktus ir tai turėjo lemiamą reikšmę suteikiant tokį statusą. Be to, nė vienoje kitoje minėtos direktyvos nuostatoje aiškiai nenurodyta, kad šis statusas turi ar gali būti panaikintas, jeigu, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju, nagrinėjamas sprendimas suteikti statusą buvo priimtas remiantis klaidinga informacija, suinteresuotajam asmeniui nepateikus neteisingų faktų arba nenutylėjus faktų.

42 Trečia, vis dėlto konstatuotina, kad Direktyvos 2011/95 19 straipsnyje taip pat aiškiai neatmetama galimybė, jog papildomos apsaugos statusas gali būti prarastas, jeigu priimančioji valstybė narė išsiaiškina, kad šį statusą suteikė remdamasi klaidinga informacija, dėl kurios suinteresuotasis asmuo nėra kaltas.

43 Todėl reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant taip pat į Direktyvos 2011/95 tikslą ir bendrą struktūrą, tokiai situacijai turi būti taikoma kuri nors kita Direktyvos 2011/95 19 straipsnyje nurodyta papildomos apsaugos statuso netekimo priežastis.

44 Pirma, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad su Direktyvos 2011/95 bendra struktūra ir tikslais būtų nesuderinama tai, kad joje numatytas statusas būtų suteikiamas trečiųjų šalių piliečiams, kurių padėtis visiškai nesusijusi su ta, dėl kurios teikiama tarptautinė apsauga (šiuo klausimu žr. 2014 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, 44 punktą). Asmens, kuris papildomos apsaugos statusą įgijo klaidingos informacijos pagrindu ir niekada neatitiko tokio statuso įgijimo sąlygų, situacija neturi jokio ryšio su situacija, dėl kurios teikiama tarptautinė apsauga.

45 Todėl papildomos apsaugos statuso netekimas tokiomis aplinkybėmis atitinka Direktyvos 2011/95 tikslą ir bendrą struktūrą, visų pirma jos 18 straipsnį, kuriame numatyta, kad papildomos apsaugos statusas suteikiamas tik minėtas sąlygas atitinkantiems asmenims. Jeigu atitinkama valstybė narė teisiškai negalėjo suteikti šio statuso, ji tuo labiau privalo jį panaikinti, kai nustatoma jos klaida (pagal analogiją žr. 2015 m. birželio 24 d. Sprendimo *H. T.*, C-373/13, EU:C:2015:413, 49 punktą).

46 Antra, pabrėžtina, kad Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog, kiek tai susiję su tarptautinės apsaugos prašymais, pateiktais (kaip pagrindinėje byloje) po to, kai įsigaliojo Direktyva 2004/83, valstybės narės turi panaikinti, nutraukti ar atsisakyti pratęsti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės papildomos apsaugos statusą, jei jis nustoja būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu pagal Direktyvos 2011/95 16 straipsnį.

47 Pagal šio 16 straipsnio 1 dalį trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės iš esmės nustoja būti papildomą apsaugą galinčiu gauti asmeniu, kai aplinkybės, į kurias atsižvelgus buvo suteiktas papildomos apsaugos statusas, nustoja egzistuoti arba pasikeičia tiek, kad apsauga tampa nereikalinga. Pagal minėto straipsnio 2 dalį toks aplinkybių pasikeitimas turi būti tokio svarbaus ir galutinio pobūdžio, kad suinteresuotajam asmeniui nebekiltų realus didelės žalos, kaip ji apibrėžta šios direktyvos 15 straipsnyje, pavojus.

48 Taigi iš paties Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalies teksto matyti, kad egzistuoja priežastinis ryšys tarp šios direktyvos 16 straipsnyje nurodyto aplinkybių pasikeitimo ir galimybės suinteresuotajam asmeniui išsaugoti turimą papildomos apsaugos statusą nebuvimo, nes, kaip matyti, jo pirminei baimei patirti didelę žalą, kaip ji apibrėžta šios direktyvos 15 straipsnyje, nebėra pagrindo (pagal analogiją žr. 2010 m. kovo 2 d. Sprendimo *Salahadin Abdulla ir kt.*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 ir C-179/08, EU:C:2010:105, 66 punktą).

49 Nors apskritai toks pokytis išplaukia iš faktinių aplinkybių pasikeitimo trečiojoje šalyje (šis pasikeitimas pašalino priežastis, dėl kurių buvo suteiktas papildomos apsaugos statusas), vis dėlto, pirma, Direktyvos 2011/95 16 straipsnyje aiškiai nenumatyta, kad jo taikymo sritis apsiriboja tokiu atveju, ir, antra, priimančiosios valstybės narės žinių apie asmeninę suinteresuotojo asmens situaciją pasikeitimo pasekmė taip pat gali būti tai, kad, atsižvelgiant į šios valstybės narės turimą naują informaciją, nebėra pagrindo jo pirminei baimei patirti didelę žalą, kaip ji apibrėžta šios direktyvos 15 straipsnyje.

50 Vis dėlto taip yra tik tiek, kiek priimančiosios valstybės narės turima nauja informacija apima svarbų ir galutinį jos žinių apie tai, ar suinteresuotasis asmuo atitinka papildomos apsaugos statuso suteikimo sąlygas, pasikeitimą.

51 Todėl kartu aiškinant Direktyvos 2011/95 16 straipsnį ir 19 straipsnio 1 dalį ir atsižvelgiant į direktyvos bendrą struktūrą ir tikslą matyti, kad tais atvejais, kai priimančioji valstybė narė turi naujos informacijos, rodančios, kad, priešingai jos pirminiam trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, kuriam ji suteikė papildomą apsaugą, situacijos vertinimui, pagrįstam klaidinga informacija, tam asmeniui niekuomet nebuvo kilusi grėsmė patirti didelę žalą, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 15 straipsnį, ši valstybė narė tuo remdamasi turi padaryti išvadą, kad aplinkybės, į kurias atsižvelgus buvo suteiktas papildomos apsaugos statusas, pasikeitė tiek, kad palikti šį statusą nebėra pagrindo.

52 Aplinkybė, kad dėl suteikiant šį statusą padarytos priimančiosios valstybės narės klaidos nėra suinteresuotojo asmens kaltės, negali pakeisti išvados, kad šis asmuo iš tiesų niekuomet neturėjo „papildomą apsaugą galin[čio] gauti asm[ens]“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/95 2 straipsnio f punktą, statuso ir todėl niekuomet neatitiko papildomos apsaugos statuso, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio g punktą, suteikimo sąlygų.

53 Ketvirta, pažymėtina, kad tokį aiškinimą patvirtina Direktyvos 2011/95 aiškinimas atsižvelgiant į Ženevos konvenciją.

54 Iš SESV 78 straipsnio 1 dalies matyti, kad bendra politika, kurią Sąjunga kuria prieglobsčio, papildomos apsaugos ir laikinos apsaugos srityse, turi atitikti Ženevos konvenciją (2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 37 punktas). Be to, iš Direktyvos 2011/95 3 konstatuojamosios dalies matyti, kad, remdamasis Tamperės Europos Vadovų Tarybos susitikimo išvadomis, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė užtikrinti, kad Europos prieglobsčio sistema, prie kurios kūrimo prisidedama šia direktyva, būtų grindžiama visišku ir visa apimančiu Ženevos konvencijos taikymu (2016 m. kovo 1 d. Sprendimo *Alo ir Osso*, C-443/14 ir C-444/14, EU:C:2016:127, 30 punktas).

55 Iš esmės šie svarstymai yra svarbūs tik tiek, kiek tai susiję su pabėgėlio statuso suteikimo sąlygomis ir šio statuso turiniu, nes Ženevos konvencijoje numatyta sistema taikoma tik pabėgėliams ir netaikoma asmenims, kuriems suteiktas papildomos apsaugos statusas. Tačiau Direktyvos 2011/95 8, 9 ir 39 konstatuojamosiose dalyse nurodyta, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, vadovaudamasis Stokholmo programos raginimu, siekė nustatyti vienodą statusą visiems asmenims, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, todėl nusprendė asmenims, kuriems suteiktas papildomos apsaugos statusas, suteikti tas pačias teises ir lengvatas, kuriomis naudojasi pabėgėlio statusą turintys asmenys, išskyrus būtinas ir objektyviai pagrįstas išimtis (šiuo klausimu žr. 2016 m. kovo 1 d. Sprendimo *Alo ir Osso*, C-443/14 ir C-444/14, EU:C:2016:127, 31 ir 32 punktus).

56 Be to, pažymėtina, kad apibrėždamas papildomos apsaugos statuso netekimo pagrindus Sąjungos teisės aktų leidėjas rėmėsi pabėgėliams taikomomis teisės normomis. Iš tiesų Direktyvos 2011/95 19 straipsnio, reglamentuojančio papildomos apsaugos statuso netekimą, tekstas ir struktūra yra panašūs į su pabėgėlio statuso netekimu susijusį šios direktyvos 14 straipsnį, kuris savo ruožtu grindžiamas Ženevos konvencijos 1 straipsnio C skirsniu.

57 Todėl aiškinant Direktyvos 2011/95 19 straipsnį turi būti atsižvelgiama į iš Ženevos konvencijos išplaukiančius reikalavimus. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į Ženevos konvencijoje Jungtinių Tautų vyriausiojo pabėgėlių reikalų komisaro biurui patikėtą vaidmenį, šio biuro dokumentai laikomi ypač svarbiais (šiuo klausimu žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Halaf*, C-528/11, EU:C:2013:342, 44 punktą).

58 Nors nė vienoje minėtos konvencijos nuostatoje aiškiai nenumatytas pabėgėlio statuso netekimas, kai vėliau paaiškėja, kad šis statusas niekuomet neturėjo būti suteiktas, Jungtinių Tautų vyriausiojo pabėgėlių reikalų komisaro biuras vis dėlto mano, kad tokiu atveju sprendimas suteikti pabėgėlio statusą iš esmės turi būti panaikintas (Procedūrų ir kriterijų, taikomų nustatant pabėgėlio statusą pagal 1951 m. konvenciją ir 1967 m. Protokolą dėl pabėgėlio statuso, vadovas, 1992, 117 punktas).

59 Penkta, reikia pridurti, kad papildomos apsaugos statuso netekimas pagal Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalį neapima pozicijos išreiškimo atskiru klausimu, ar atitinkamas asmuo netenka teisės gyventi atitinkamoje valstybėje narėje ir gali būti išsiųstas į savo kilmės šalį (pagal analogiją žr. 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *B ir D*, C-57/09 ir C-101/09, EU:C:2010:661, 110 punktą).

60 Šiuo klausimu reikia, be kita ko, pažymėti, kad, viena vertus, priešingai nei papildomos apsaugos statuso netekimas pagal Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 3 dalies b punktą, šio statuso netekimas pagal šios direktyvos 19 straipsnio 1 dalį nepriskiriamas nei atvejams, kuriais valstybės narės pagal Direktyvos 2003/109 4 straipsnio 1a dalį turi atsisakyti suteikti ilgalaikio gyventojo statusą tarptautinės apsaugos gavėjams, nei atvejams, kuriais valstybės narės pagal Direktyvos 2003/109 9 straipsnio 3a dalį gali šiems gavėjams panaikinti ilgalaikio gyventojo statusą.

61 Kita vertus, iš Direktyvos 2011/95 2 straipsnio h punkto *in fine* matyti, jog ši direktyva nedraudžia to, kad asmuo prašytų „kitokios rūšies apsaugos“, kuri nepatenka į direktyvos taikymo sritį. Taigi, vadovaujantis šia direktyva, priimančiosios valstybės narės gali pagal savo nacionalinės teisės normas suteikti nacionalinę apsaugą ir teises, leidžiančias asmenims, kurie neturi papildomos apsaugos statuso,

gyventi atitinkamos valstybės narės teritorijoje. Tačiau tai, kad valstybė narė suteikia tokį nacionalinės apsaugos statusą, nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *B ir D*, C-57/09 ir C-101/09, EU:C:2010:661, 116–118 punktus).

62 Dar reikia pridurti, kad vertinimo, kuris turi būti atliktas pagal šio sprendimo 60 ir 61 punktuose nurodytas procedūras, metu atitinkama valstybė narė turi paisyti visų pirma pagrindinės konkretaus asmens teisės į privatų ir šeimos gyvenimą, kuri atitinkamoje jos taikymo srityje garantuojama Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7 straipsniu ir EŽTK 8 straipsniu.

63 Šiuo klausimu svarbi aplinkybė yra tai, kad, priešingai nei Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 3 dalyje nurodytu atveju, asmuo, kurio papildomos apsaugos statusas buvo panaikintas remiantis šios direktyvos 19 straipsnio 1 dalimi, siejama su jos 16 straipsniu, tyčia nesuklaidino kompetentingos nacionalinės institucijos suteikiant šį statusą.

64 Be to, iš šio sprendimo 60 ir 63 punktų matyti, kad šio sprendimo 51 punkte pateiktas Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalies, siejamos su jos 16 straipsniu, aiškinimas nekenkia Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 3 dalies b punkto veiksmingumui.

65 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2011/95 19 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 16 straipsniu, turi būti aiškinama taip, kad valstybė narė turi panaikinti papildomos apsaugos statusą, jeigu ji šį statusą suteikė nepaisydama to, kad tokio suteikimo sąlygos neįvykdytos, remdamasi faktais, kurie, kaip vėliau paaiškėjo, yra klaidingi, nors atitinkamam asmeniui negali būti priekaištaujama dėl to, kad suklaidino minėtą valstybę narę šiuo klausimu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

66 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 19 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 16 straipsniu, turi būti aiškinama taip, kad valstybė narė turi panaikinti papildomos apsaugos statusą, jeigu ji šį statusą suteikė nepaisydama to, kad tokio suteikimo sąlygos neįvykdytos, remdamasi faktais, kurie, kaip vėliau paaiškėjo, yra klaidingi, nors atitinkamam asmeniui negali būti priekaištaujama dėl to, kad suklaidino minėtą valstybę narę šiuo klausimu.

Parašai.